

CAT

A Simulacrum of Death: Ceci n'est pas une douche fa referència a les obres *La Trahison des Images* (1929) o *Ceci n'est pas une pipe* de Rene Magritte. La imatge no és l'objecte en si, sinó una referència a l'objecte i al seu sub-text: tot el context cultural, social, polític i històric en què existeix. La meua peça sembla ser una dutxa, però només és un símbol d'una dutxa; o millor dit una dutxa *ersatz i tòxica*. No surt aigua; però deixa filtrar cru i diners al terra. M'imagino que no ens queda aigua, hem esgotat aquest recurs limitat i valorós. Ens hem oblidat de valorar-la i tractar-la respectuosament i, en el nostre hubris, vam pensar que podríem inventar aigua nova amb les nostres tecnologies sorprenents i la filantropia de les persones més riques del món. Mentre intentem fugir pensant en les conseqüències de les nostres accions o inaccions, la nostra aigua s'asseca. Deixem córrer les dutxes mentre ens luxem sota l'aigua càlida en cascada; regem grans camps de blat de moro per engreixar les vaques pels nostres insaciabls apetits per la carn i la llet. Els residus tòxics de mega-granjes i camps d'agricultura de monocultures amb químiques s'enfilten a l'aigua potable. Comprem aigües embotellades de luxe mentre viatgem per països exòtics perquè l'aigua està contaminada per patògens i comprem aigua embotellada de luxe a casa perquè ens ho indiquen les agències de màrqueting o perquè l'aigua potable està contaminada per l'agricultura industrial, com és el cas a l'Empordà.

M'agradaria que l'audiència pensessi en la pregunta "què farem amb els nostres diners i petroli quan no ens quedi aigua?"

La crisi climàtica és un repte enorme – un “hiperobjecte” - amb moltes àrees de preocupació, que dificulten la tasca d'esbrinar per on començar. La preservació de l'aigua potable hauria de ser fonamental per a les nostres accions perquè totes les criatures vives la necessiten per sobreviure. Si situem la preservació de l'aigua en una posició prioritària en la nostra lògica de comportament, les decisions que prenem com a consumidors, els aliments que mengem, etc, **podem** actuar i viure d'una manera diferent. Amb cada dutxa, amb cada compra al supermercat, podem triar de viure amb els ulls oberts com a petites parts d'un “hiperobjecte”, en què estem tots connectats de manera integral i, per tant, responsables de les nostres petites peces i accions. Aleshores podem actuar amb un objectiu i un propòsit comuns en lloc de prestar la nostra atenció a activitats que salvin menys vides, com ara reciclar o no utilitzar plàstic. Aquestes coses també són importants, però el reciclatge de plàstics no aturarà la sisena extinció massiva. Tots tenim el poder de fer alguna cosa significativa si actuem ara i junts. M'agradaria que el públic s'enfronti a la foscor de les seves ments i accions, que s'enfronti al la seva dolor i por, i que s'imagini i cregui que tingui el poder de fer canvis a la seva vida, com que cada petit còdol que cau a l'aigua provoca onades, que poden aturar o mitigar la 6a extinció massiva.

Antecedents

Estic treballant amb diversos supòsits: que la crisi climàtica i la sisena extinció són reals; que la crisi climàtica està en curs i afecta a tothom. Comencem a viure fora de les condicions ambientals adequades per a la supervivència dels humans i d'un gran nombre d'espècies no humanes. El nivell del mar augmenta i l'aigua potable desapareix. La migració massiva ja està en marxa i augmentarà exponencialment a mesura que més parts de la terra quedin inhabitable amb una major escassetat d'aliments i aigua, una major inestabilitat política i social, i una volatilitat econòmica. Segons les Nacions Unides (2021), "l'aigua és el mitjà principal a través del qual sentirem els efectes del canvi climàtic". L'escalfament global està convertint actualment grans zones de terres cultivables en desert, els icebergs que es fonen

provoquen l'augment del nivell del mar i l'erosió costanera de zones habitables i fenòmens meteorològics extrems causen inundacions i incendis.

97% de l'aigua del planeta es salada. Només el 3% de l'aigua de la Terra és potable, però 2,5% està inassequible (massa profunda o atrapada en glaciers). El 0.5% que ens queda, la contaminem, la malgastem i ens comportem com si valoréssim el petroli i la generació de riquesa per sobre d'aquesta substància vital. L'aigua és essencial perquè existeixi la vida, això no és negociable. Per què ens comportem com si ignorem aquest fet? A mesura que la Terra sigui menys habitable, els més rics migraran a búnquers subterrànies i a les illes llunyanes amb aigua dolça (que ja s'estan comprant des de fa anys), mentre que els més pobres s'ofegaran creuant mars o caminant milers de quilòmetres per escapar de la fam, els incendis i les inundacions. Al 2050 hi haurà 200 milions de refugiats climàtics i s'extingiran centenars d'espècies. De fet, no hem d'esperar fins al 2050 per veure com es despleguen aquestes realitats. Aquesta no és una imatge Orwelliana del futur, aquests horrors estan passant a tot arreu del món, avui dia. La majoria de les causes d'aquests fets estan causats per l'home, i per tant, les podem resoldre. En no actuar, mitjançant tècniques psicològiques com a la negació o actituds fatalistes, cometem col·lectivament un suïcidi i un assassinat massiu lent i prolongat...

M'interessa examinar les defenses psicològiques, el raonament moralista i les creences que fem servir per sobreviure i funcionar en aquest moment de gran convulsió i incertesa. No estic jutjant als altres, però sento una exasperació que la majoria de la gent viu negant-se de lo que està passant o voluntàriament fent res. Estem al cim de la nostra civilització i això és el millor que podem fer? Freud parla de la nostra "pulsio de mort". Diu que el nostre inconscient autodestructiva i agressió externa són els majors obstacles a l'objectiu de civilització. Potser que això expliqui la nostra manca d'acció col·lectiva per aturar el canvi climàtic. He viscut una profunda depressió i un dolor paralitzant connectat a la nostra situació climàtica, provocada per l'home. Estic aprenent a passar a través d'això i de superar les meves pròpies defenses psicològiques, per abraçar la "dolça foscor" de l'Ecologia Fosca (el concepte de "Dark Ecology" del filòsof Timothy Morton) de la nostra coexistència amb la natura. Intento comportar-me com només un sol actor en una xarxa mundial d'altres actors en la qual cada acció té una reacció i té un o més impactes, pels petits que siguin, no existeixen sense conseqüències.

Timothy Morton parla "d'hiperobjectes", que per ell, són coses que tenen una escala i una complexitat tan grans que són difícils d'entendre o d'entendre en la seva totalitat. L'antropocè, l'època de l'existència humana, és un exemple d'hiperobjecte. La crisi climàtica causada pels humans és un altre hiperobjecte. Internet és un tercer exemple d'hiperobjecte. Totes aquestes coses són grans, omnipresents, indisciplinades, impossibles d'entendre com una sola entitat, etc. Per aquestes raons, és fàcil quedar-se aclaparat o reduccionista quan es pensa en hiperobjectes. Per evitar aquesta reacció, que condueix invariablement a l'inacció, suggereixo centrar-se en una dimensió de la crisi climàtica. Si "l'aigua és el mitjà principal a través del qual sentirem els efectes del canvi climàtic" (ONU, 2021), com a punt de partida, analitzem la nostra relació amb l'aigua.

Vull que l'audiència reflexioni sobre la nostra capacitat innata de viure amb coneixement i consciència de la crisi climàtica alhora que neguem i ofusquem aquest coneixement i aquesta consciència. Quines creences considerem que mantenen aquesta capacitat quan ens envolta l'evidència que estem activament danyant activament el planeta, i esgotant els seus recursos naturals finits de la nostra única llar? "Finit" vol dir "limitat" que vol dir "no pot ser produït per màgia o alquímia" que vol dir "no pot ser dissenyat per Elon Musk".

Saciarem els nostres desitjos infantils amb consum, però ho fem sabent que estem causant danys. Ni Déu, la tecnologia, *Superman*, ni els líders del G7, ni Greenpeace ens salvarà. Només podem salvar-nos a nosaltres mateixos i als altres si ens enfrontem a la realitat i actuem. El més difícil és enfrontar-se a aquesta realitat perquè això implica enfrontar-se al dolor, l'horror i la magnitud de lo que hem creat. Aquesta realitat, l'evitem instintivament perquè és aterridora, dolorosa, aclaparadora i trista. Però aprendre a superar-ho i acceptar-ho ens aportarà una sensació d'apoderament que permetrà resoldre el desgavell que hem creat.

ENG

A Simulacrum of Death: Ceci n'est pas un douche riffs on Rene Magritte's *The Treachery of Images* (1929) or *Ceci n'est pas un pipe*. The image is not the object itself but a reference to the object and its subtext: the entire cultural, social, political, historical context in which it exists! My piece appears to be a shower but it is only a symbol of a shower; or rather an ersatz toxic shower. No water emerges; it leaks crude oil and money. I am imagining there is no water left, we have exhausted this limited and precious resource. We have forgotten to value it and treat it respectfully, and in our hubris thought we could invent new water with our amazing technologies and the philanthropy of the world's richest people. While we are trying to escape thinking about the consequences of our actions or inactions our water is drying up. We leave our showers to run while we luxuriate under the warm cascading water, we water vast fields of corn to fatten cows for our insatiable appetites for meat. The toxic residue from farming animals and mono-crops then run into our drinking water. We buy fancy bottled waters while travelling through exotic countries because the water is contaminated by pathogens, and we buy fancy bottled waters at home because the marketing agencies tell us to or because our drinking water is contaminated by industrial farming, as is the case in the Empordà.

I would like viewers to think about the question, "what will we do with our money and petroleum when there is no water left?"

The climate crisis is an enormous challenge, with many areas of concern, which make it hard to know what to do first. The preservation of potable water should be central to our actions because all living creatures need it to survive. If we place water preservation first in our thinking about how to behave, our consumer choices, the food we eat, etc. We CAN actively choose to live differently. With every shower, with every purchase at the supermarket, we can choose to live with our eyes open as tiny parts of a hyperobject, in which we are all integrally connected and thus responsible for our small parts. Then we can act with a common goal and purpose instead of giving our attention to less life-saving activities, like recycling or not using plastic! These things are important too, but recycling plastics will not stop the 6th mass extinction. We all have the power to do something meaningful if we act now and together. Every action is like a pebble dropped in water, it creates a ripple which effects everything and everyone in its path.

Background

I am working with several assumptions: the climate crisis and sixth extinction are real; the climate crisis is in progress, and it affects everyone. We are beginning to live outside of the environmental conditions suitable for the survival of humans and a vast number of non-human species. Sea levels are rising and potable water is disappearing. Mass migration is already underway and will increase exponentially as more parts of the earth become uninhabitable with greater food and water shortages, increased political and social instability, and economic

volatility. According to the United Nations (2021) “water is the primary medium through which we will feel the effects of climate change”. Global warming is currently turning large swathes of arable land into desert, melting icebergs are causing sea-levels to rise and coastal erosion of habitable earth, and extreme weather events are causing flooding and fires. Only 1% of the water on Earth is potable yet we pollute it and waste it and behave like we value petroleum and wealth generation over this vital substance. Water is essential for life to exist, this is non-negotiable! Why is our behaviour disconnected from this fact? As the Earth becomes less habitable the richest will migrate to bunkers underground and remote islands with fresh water, while the poorest will drown crossing seas or walking thousands of miles to escape famine, fires and floods. By 2050 there will be 200 million climate refugees and hundreds of species will be extinct. In fact, we do not have to wait until 2050 to see these realities come to pass. This is not an Orwellian image of the future, these horrors are actually happening all over the world, today in 2021. And many of the problems are man-made and thus solvable by us! By doing nothing through denial or with a fatalistic attitude, we are collectively committing a slow, protracted mass suicide and murder..

I am interested in looking at the psychological defenses, moralistic reasoning and beliefs we use to survive and function in this time of great upheaval and uncertainty. I am not sitting in judgement of others, but I do feel an exasperation that most people are living in denial or wilfully doing nothing. We are at the apex of our civilisation and THIS is the best we can do? Freud talks about our death drive: our unconscious self-destructiveness and outward aggression as being the greatest challenges to our goal of civilisation. Maybe this explains our lack of collective action to stop climate change. I have experienced a deep depression and paralyzing grief connected to our man-made climate situation. I am learning to push through this and my own psychological defences, to embrace the “dark sweetness” of Timothy Morton’s dark ecology of our co-existence with nature. I try to behave as one player in a worldwide network of other players in which every action has a reaction and makes an impact, however small, it is not without consequence.

Timothy Morton talks about ‘hyperobjects’, things that are so large in scale and complexity that they are hard to understand or fathom in their entirety. The Anthropocene, the age of human existence is one such hyperobject. Human-caused climate crisis is another hyperobject. The Internet is a third example of a hyperobject. These things are all big, ubiquitous, unruly, impossible to understand as a single entity, etc. For these reasons it is easy to become overwhelmed or reductionist when thinking about hyperobjects. To avoid this reaction, which invariably leads to inaction, I suggest focusing on one dimension of the climate crisis. If “water is the primary medium through which we will feel the effects of climate change” (UN, 2021) then let us look at our relationship with water.

I want viewers to think about our innate ability to live with knowledge and awareness of the climate crisis while simultaneously denying and obfuscating this knowledge and awareness. What beliefs do we hold that maintain this ability when the evidence surrounds us that we are actively damaging the planet, our only home, and depleting its finite natural resources? Finite equals limited equals cannot be magicked by alchemy or engineered by Elon Musk. Our infantile wants and needs are satiated by consuming yet we do so knowing we are causing harm. God, technology, superman, the G7 leaders, Greenpeace will not save us, only we can save ourselves and each other if we face reality and act. The hardest part is facing reality because this involves facing the grief and horror of what we have created and its magnitude, which we instinctively avoid because it is scary, painful, overwhelming and sad. But pushing through this and accepting it will bring a sense of empowerment that we can solve the mess we have created!

References

Freud, S. and Strachey, J. (1989) *Civilization and Its Discontents*. London: W. Norton Company.

IPCC (2018) *Special Report: Global Warming of 1.5°C*. Accessed on 08/05/2021.
<https://www.ipcc.ch/sr15/>

Morton, T. (2018) *Dark Ecology: For a Logic of Future Co-existence*. New York, USA: Columbia University Press.

La Vanguardia Redacción (2018) *El motivo por el que millonarios de Silicon Valley compran tierras en Nueva Zelanda como refugio ante el Apocalipsis*, La Vanguardia. Accessed 10/06/21. <https://www.lavanguardia.com/internacional/20180215/44799052882/millonarios-silicon-valley-nueva-zelanda-apocalipsis.html>

O'Connell, M. (2018) *Why Silicon Valley Billionaires are Prepping for the Apocalypse in New Zealand*, The Guardian. Accessed 06/04/21.
<https://www.theguardian.com/news/2018/feb/15/why-silicon-valley-billionaires-are-prepping-for-the-apocalypse-in-new-zealand>

Reid, A. and Reid, P. (2019) *The Consequences of Water Stress*, Medium. Accessed 16/06/21.
<https://medium.com/@environment4change/consequences-of-water-stress-cedb20abf22>

United Nations (2021) *Water and Climate Change*, UN Water. Accessed 16/06/21.
<https://www.unwater.org/water-facts/climate-change/>

Wallace-Wells, D. (2019) *The Uninhabitable Earth: Life After Warming*. New York, USA: Tim Duggan Books.